

nødsaget til ikke at nøies med hompopathiske Midler, men at tage Sagen fat med en kraftig Haand uden altsfor ængstelige Sensyn. — Jeg maa tilstaa, at efter den høitærede Justitsministers Foredrag maatte man som Politimester være meget ængstelig for at tage fat paa de Kvinder, med hvilke dette Lovforslag beskæftiger sig. Men jeg har desværre i min Embedspraxis meget ofte maattet skride ind imod saadanne Fruentimmer, ofte med Strengthed, og dog har jeg den faste Overbevisning, at der ikke derved er krænkent nogen hellig Følelse hos dem ved de Foranstaltninger, der ere trufne mod dem — de helligste Følelser, tror jeg, kan man ganske lade ude af Betragtning. Naar Kontrol og Undersøgelse er bleven bragt i Anvendelse, har det sandelig været mod Personer, som ikke have stort Krav paa Individets og den borgerlige Frihed, og der har i det Hele her i Landet — det ville vistnok Justitsministeriets lige saa vel som Domstolenes Annaler kunne udvise — ikke været nogen som helst Tilbøjelighed til at træde op mod uskyldige eller blot tilnærmelsesvis uskyldige Fruentimmer med saadanne Foranstaltninger, og det har kun været i meget paatrængende Tilfælde, eller efter skete Anmeldelser og Klager, at saadanne Personer ere komne i Politiets Hænder. De ere da blevene advarede, undersøgte, i fornødent Fald kurerede, men saare sjældent straffede. Og det er jo dog i det Hele naturligt og rigtigt, at der træffes kraftige præventive Foranstaltninger mod det Onde, som Lovforslaget omhandler, hvorimod Straffen for at drive Utugt som Erhverv meget godt kan falde bort. Dette er nu stet i andre Lande, saaledes under 1ste Oktober 1868 i Sachsen, og jeg har set, at dette ogsaa er anbefalet i en meget interessant og udsørgelig Afhandling af Dr. Kulberg, som udgaves i forrige Aar, og som er prisbelønnet af den svenske Regering. Hans Forslag til denne Sags Ordning vil formentlig blive lagt til Grund for den Reform, der forestaar i Sverig. Man har nemlig baade der og i Sachsen, i hvilket sidste Land en lignende Straffebestemmelse hidtil var gjældende, som den, der er indført i vor Straffelovs § 180, anset det rettest at lade Straffen falde bort, dels fordi det fra et rent juridisk Standpunkt er tvivlsomt, hvor vidt denne Kvindens Disposition over sit Legeme kan kaldes en Forbrydelse, og dels fordi det i alt Fald er givet, at denne Forbrydelse ikke kan begaas uden af To i Forening, af hvilke dog kun den One straffes, medens den anden Part er straffri, skjøndt han, naar de moralske Grunde undersøges, hyppigt er den mest skyldige. At denne Straffebestemmelse bestaar, har ogsaa den mislige Side, at der stilles Politiet den Opgave at forfølge en Forbrydelse, som det selv tillader maa begaas, og at der blandt dem, der overtræde den samme Lov, haves en Klasse, der straffes, og en, der er straffri; dette forekommer mig ikke videre hensigtsmæssigt. Men

hvor meget har saa denne Straffebestemmelse i det Hele hjulpet til at formindske det Onde, der skal bekæmpes? Sandelig meget lidet; det har altid vist sig, at jo strengere Straffebestemmelserne ere, og jo mere og haardere de uheldige Væfener, der hengive sig til denne Næringsvei, forfølges, desto større bliver deres Opfindsomhed til at lade dette Levnet træde i Skjul, saa at der ikke kan raades Bod derpaa. Man har saaledes i Wien, Berlin og andre Steder prøvet paa at forfølge dem med den største Strengthed, men man er bleven nødsaget til at taale dette Forhold, erkjendende, at Staten staar magtesløs over for det med sine Straffe. Det er kun præventive Forholdsregler, der kunne raade Bod paa det Onde, der skal bekæmpes.

Efter denne Indledning vil det ikke forundre, at jeg paa det Bestemteste maa fastholde Vædringsforslaget under Nr. 2 a. Jeg vil anse det for at være aldeles utilbørligt, om man vil lade et Fruentimmer, som man har indfaldt for at give en Advarsel, slippe løs uden Undersøgelse, men med Formodning om, at hun bærer paa den omhandlede Sygdom og fortsætter sit Levnet. Det er desuden stet ikke Visitationen, der er det Krænkende — i den Henseende maa jeg aldeles henholde mig til, hvad den ærede Ordfører har sagt — nei, det er Indkaldelsen paa Politikammeret og den derved aabenbarede Mistanke, der er krænkende, og navnlig her i Kjøbenhavn, hvor de mistænkte Fruentimmer, naar de indkaldes, møde i en stor Sal, hvor mange Menneker ere tilstede og hvor baade indfærene Fruentimmer og tillige Forbrydere ofte samtidigt opholde sig, saa at de maa vente mellem disse, indtil de komme for Protokollen. Det er dette Ophold, der føles saa krænkende, navnlig for de bedre af disse Fruentimmer. Men i Reglen vil intet Fruentimmer, der bliver kaldt for Politiet for at faae en Advarsel, modsætte sig, at der bliver foretaget en Visitation, undtagen i det Tilfælde, at hun feiler Noget. De, der ikke feile Noget, ville sjældent modsætte sig, de ville tværtimod forlange Visitationen for at godtgjøre, at det er med Urette, at Politiet har indfaldt dem. Men nu er jo den foreslaede Bestemmelse nødvendig, thi det er jo nu tilkjendegivet, at de Politimestre, som ville foretage Noget imod det mistænkte Fruentimmer uden at have Lovens Bogstav for sig, kunne vente forskjellige Ubehageligheder af Justitsministeren. Smidlerid troster jeg mig dog med, at der vel vil findes Midler, hvorved Handlingen kan forsvares, naar den i det Hele har været rigtig fornuftig, og i de allerfleste Tilfælde vil der jo heller ikke — det ser jo den høitærede Justitsminister megel vel — møde nogen Vanskelighed ved at faae den vedkommende Kvindes Samtykke til at krænte hendes helligste Følelser.

Jeg maa dernæst sige et Par Ord om det